

Sygn. akt I C 157/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Tomasz Choczaj

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Bartel

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 roku w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa Banku (...) S.A. w W.

przeciwko K. Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego K. Ł. na rzecz powódki Banku (...) S.A. w W. kwotę:

a) 233 472,95 zł (dwieście trzydzieści trzy tysiące czterysta siedemdziesiąt dwa złote 95/100) z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotność stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w skali roku, nie wyższymi od odsetek maksymalnych za opóźnienie od kwoty 228 740,15 zł (dwieście dwadzieścia osiem tysięcy siedemset czterdzieści złotych 15/100) od dnia 03 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 4 732,80 zł (cztery tysiące siedemset trzydzieści dwa złote 80/100) od dnia 07 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty,

b) 17 358,14 zł (siedemnaście tysięcy trzysta pięćdziesiąt osiem złotych 14/100) tytułem zwrotu kosztów procesu,

1. przyznaje i wypłaca adwokatowi S. A.

z środków budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Sieradzu kwotę 8 856,00 zł (osiem tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych) brutto tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu K. Ł. z urzędu.

Sygn. akt I C 157/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 kwietnia 2016 roku powódka Bank (...) S.A. w W. wniosła o nakazanie pozwanemu K. Ł., aby zapłacił w terminie 14 dni kwotę 233 472,95 zł z umownymi odsetkami według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 228 740,15 zł od dnia 03 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty i od kwoty 4 732,80 zł od dnia 07 czerwca 2016 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, albo złożył zarzuty.

Zarządzeniem z dnia 10 czerwca 2016 roku Przewodniczący stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i skierował sprawę do postępowania zwykłego.

Pozwany nie uznał powództwa, wnosząc o jego oddalenie i zasądzenie od powódki na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu wskazując,

iz wypowiedzenie przez powódkę umowy kredytu i wystąpienie z niniejszym pozwem nie było konieczne i jest moralnie naganne.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

W dniu 12 sierpnia 2009 roku K. Ł. zawarł z Bankiem (...) S.A. z siedzibą w W. umowę złotowego mieszkaniowego kredytu hipotecznego nr (...) na kwotę 250 000,00 zł na okres od dnia 12 sierpnia 2009 roku do dnia 15 sierpnia 2039 roku z ustaleniem, iż ostateczny termin spłaty kredytu upływa w dniu 15 sierpnia 2039 roku, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

W/w kredyt był przeznaczony na sfinansowanie spłaty części udziałów w nieruchomości położonej w miejscowości T., gmina W., składającej się z działek o numerach: 1080, 624, 581, 881, (...), (...), (...) i (...), dla której Sąd Rejonowy w Wieluniu prowadzi księgę wieczystą (...), **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Z § 8 tej umowy wynika, że od kwoty kredytu bank pobiera odsetki za okres od dnia powstania zadłużenia do dnia poprzedzającego spłatę kredytu, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Z § 10 tej umowy wynika, że kredyt oprocentowany jest według zmiennej stopy procentowej w wysokości stanowiącej sumę zmiennej stopy bazowej WIBOR 3 M i marży Banku w wysokości 3,30 p.p . w całym okresie kredytowania. Natomiast rzeczywista roczna stopa oprocentowania wynosi 10,71 % w skali roku. Zaś rzeczywisty koszt kredytu w dniu zawarcia umowy wynosi 384 625,91 zł, a łączna kwota wszystkich kosztów, związanych z kredytem wynosi 437 516,91 zł, w tym m.in. koszty ubezpieczenia na życie w wysokości 30 000,00 zł, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Z § 15 tej umowy wynika, że p równym zabezpieczeniem kredytu jest hipoteka zwykła w kwocie 250 000,00 zł na zabezpieczenie kapitału oraz hipoteka łączna kaucyjna do wysokości równej 100 % kwoty udzielonego kredytu na zabezpieczenie odsetek i innych kosztów, wpisane do księgi wieczystej (...), przelew na rzecz banku praw z umowy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych nieruchomości obciążonej hipoteką, przelew na rzecz banku praw z umowy ubezpieczenia na życie kredytobiorcy wraz z wpisaniem banku jako uposażonego, zabezpieczenie na okres przejściowy - do czasu uprawomocnienia się wpisu w księdze wieczystej hipoteki, w postaci ubezpieczenia spłaty kredytu w (...) S.A., zabezpieczenie - do czasu spłaty kwoty brakującego wkładu własnego w wysokości 50 000,00 zł w postaci ubezpieczenia wkładu własnego w (...) S.A. oraz weksła własnego in blanco z wystawienia kredytobiorcy wraz z deklaracją wekslową, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Z § 17 tej umowy wynika, że bank odstępuje od umowy i odmawia wypłaty kredytu, jeżeli przed wypłatą kredytu zaszły okoliczności nieznanne bankowi w dniu podpisywania umowy, które stwarzają - w ocenie banku zagrożenie dla terminowej spłaty kredytu; w stosunku do kredytobiorcy została wszczęta egzekucja; poręczyciele, przystępujący do długu lub inne osoby będące dłużnikami banku z tytułu prawnego zabezpieczenia kredytu, nie złożyli oświadczenia o poddaniu się egzekucji. Ponadto bank może odstąpić od niniejszej umowy i odmówić wypłaty kredytu, jeżeli w ciągu 30 dni od dnia podpisania niniejszej umowy kredytobiorca nie wykorzysta kredytu, w przypadku śmierci jednego z kredytobiorców przed wypłatą kredytu, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Z § 18 tej umowy wynika, że bank ma prawo wypowiedzieć niniejszą umowę w całości lub w części z 30 - dniowym okresem wypowiedzenia, jeżeli kredytobiorca nie dotrzymał warunków udzielenia kredytu określonych

w niniejszej umowie lub kredytobiorca utracił zdolność kredytową, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Z § 19 tej umowy wynika, że w przypadku braku na rachunku środków, które mogą zostać pobrane na spłatę zadłużenia w terminach spłat określonych w umowie lub braku spłaty następnego dnia po upływie okresu wypowiedzeniem, powstałe zadłużenie traktowane jest jako zadłużenie przeterminowane, w tym kwota kapitału, rata kapitałowa jako kapitał przeterminowany, a spłata zadłużenia nastąpi w dniu wpływu środków na rachunek, pod warunkiem, że środki te mogą zostać pobrane na spłatę lub w wyniku spłaty dokonanej przez kredytobiorcę w banku. Od kapitału przeterminowanego bank pobiera odsetki w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Odsetki naliczane są od dnia powstania zadłużenia przeterminowanego do dnia poprzedzającego jego spłatę, z zastrzeżeniem, że w przypadku złożenia w sądzie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności wystawionemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu lub wytoczenia powództwa o zapłatę wierzytelności banku z tytułu umowy kredytu, bank pobierał będzie odsetki w wysokości od całości zadłużenia przeterminowanego (tj. kapitału przeterminowanego, odsetek i należnych bankowi prowizji i opłat bankowych), zgodnie z uzyskanym tytułem wykonawczym, **(dowód: umowa kredytu - k. 23 - 28 verte)** .

Raty kredytu spłacane były przez pozwanego terminowo, **(bezsporne)** .

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wieluniu B. P. powiadomił powódkę o prowadzonej przeciwko pozwanemu z wniosku M. M. egzekucji skierowanej do nieruchomości obciążonej hipotekami na rzecz powódki, doręczając obwieszczenie o licytacji tej nieruchomości, **(dowód: pisma komornika – k. 102 - 105)** .

W związku z tą informacją powódka zgłosiła swoje prawo wierzycielki hipotecznej nieposiadającej jednak tytułu wykonawczego, podając wysokość wierzytelności przypadającej jej od dłużnika na dzień 15 lipca 2015 roku, **(dowód: pismo powoda - k. 106)** .

W wyniku przeprowadzonej w toku egzekucji licytacji działek wchodzących w skład powyższej nieruchomości, postanowieniem Sądu Rejonowego w Wieluniu z dnia 05 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt I Co 689/15 przysądzono na rzecz licytantów prawo własności działek oznaczonych numerami: (...) (...), **(dowód: pismo komornika - k. 107 i postanowienie z uzasadnieniem - k. 110 - 111)** .

Pismem z dnia 17 lutego 2016 roku powódka wypowiedziała pozwanemu przedmiotową umowę z zachowaniem okresu wypowiedzenia podając za przyczynę skuteczną egzekucję działek wchodzących w skład nieruchomości obciążonej hipotekami, **(dowód: pismo wraz z dowodem doręczenia - k. 31 - 31a)** .

W dniu 27 kwietnia 2016 roku powód skierował do pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty całości długu , **(dowód: pismo wraz z dowodem doręczenia - k. 30 - 30a)** .

Powódka w dniu 03 czerwca 2016 roku wystawiła wyciąg z ksiąg rachunku banku nr (...), z którego wynikało, że ma wobec pozwanego wymagalne zadłużenie na kwotę 233 472,95 zł, składające się z: należności głównej (kapitał) w wysokości 228 740,15 zł oraz odsetki w wysokości 4 732,80 zł, w tym odsetki umowne należne za okres od dnia 15 marca 2016 roku do dnia 21 marca 2016 roku w wysokości 221,41 zł, ustalone według stopy procentowej 4,98% oraz odsetki od zadłużenia przeterminowanego naliczone od dnia 17 marca 2016 roku do dnia 02 czerwca 2016 roku w wysokości 4 511,39 zł, ustalone według zmiennej stopy procentowej dla zadłużenia przeterminowanego w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP. Z wyciągu wynikało, że o d dnia wystawienia wyciągu, tj. od dnia 03 czerwca 2016 roku do dnia 06 czerwca 2016 roku od kwoty niespłaconej należności głównej naliczane są dalsze odsetki umowne według zmiennej stopy procentowej ustalonej dla zadłużenia przeterminowanego

w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP (10,00%), zaś od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty odsetki

w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP będą naliczane od całego zobowiązania określonego w punkcie II, **(dowód: wyciąg z ksiąg rachunku banku - k. 3)** .

K. Ł. ma 44 lata, utrzymuje się z renty w wysokości 1 129,09 zł netto miesięcznie, ma orzeczony znaczny stopień niepełnosprawności, **(dowód: częściowo bezsporne; orzeczenie o stopniu niepełnosprawności - k. 50, decyzja o waloryzacji renty - k. 63)**.

W dniu 19 grudnia 2009 roku pozwany doznał ciężkiego urazu czaszkowo - mózgowego z powodu upadku z wysokości około 4m w trakcie ładowania towarów na ciężarówkę. Miał wykonaną prawostronną kraniektomię czołowo - ciemieniowo - skroniową, wielokrotnie przebywał w szpitalu, **(dowód: karty informacyjne leczenia szpitalnego - k. 42 - 49 verte)** .

Pozwany jest osobą bardzo schorowaną, wymaga stałej opieki drugiej osoby i pomocy w samodzielnym funkcjonowaniu. Stwierdzono u niego stałą niezdolność do samodzielnej egzystencji, **(bezsporne)** .

Postanowieniem z dnia 24 marca 2010 roku Sąd Rejonowy w Wieluniu w sprawie o sygn. akt III RNs 59/10 ustanowił kuratora w osobie H. Ł. dla pozwanego celem udzielania mu pomocy oraz prowadzenia i załatwiania wszelkich jego spraw we wszystkich urzędach i innych instytucjach, **(bezsporne)** .

Nakazem zapłaty z dnia 14 września 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. alt I Nc 100/16 Sąd Okręgowy w Sieradzu nakazał J. Ł., aby zapłaciła w terminie 14 dni kwotę 239 093,95 zł z umownymi odsetkami według zmiennej stopy procentowej w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP, liczonymi od kwoty 233 472,95 zł od dnia 30 sierpnia 2016 roku do dnia zapłaty oraz koszty procesu, albo złożyła zarzuty, **(dowód: nakaz zapłaty - k. 138)** .

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami, został ustalony na podstawie dokumentów załączonych do pozwu, które zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji. Do tego autentyczność ich nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Sieradzu o sygn. akt I Nc 100/16 z uwagi na to, że nie wnoszą one nic do sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne i zasługuje w całości na uwzględnienie.

W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa o kredyt, który został zaciągnięty przez pozwanego. Nie ulega również wątpliwości, że powyższy kredyt nie został spłacony.

W toku niniejszego procesu pozwany nie zakwestionowali dochodzonej pozwem należności co do wysokości, podnosząc jedynie, iż wypowiedzenie przez powódkę umowy kredytu i wystąpienie z niniejszym pozwem nie było konieczne

i jest moralnie naganne, a więc narusza art. 5 k.c., gdyż pozwany zgodnie z umową spłacał raty.

Trzeba zwrócić uwagę, iż odwołanie się do zasad współżycia społecznego (art. 5 k.c.) oznacza odwołanie się do idei słuszności w prawie i do powszechnie uznawanych wartości w kulturze naszego społeczeństwa, a przez zasady współżycia społecznego należy rozumieć podstawowe zasady etycznego i uczciwego postępowania, (patrz: wyroki Sądu Najwyższego z dnia

04 października 2001 roku, I CKN 458/00, nie publ. ; z dnia 28 listopada 2001 roku, IV CKN 1756/00, nie publ. ; z dnia 6 stycznia 2009 roku, I PK 18/08, OSN 2010, nr 13-14, poz. 156; z dnia 16 czerwca 2009 roku, I CSK 522/08, nie publ. ; z dnia 23 maja 2013 roku, IV CSK 660/12, nie publ.).

Jak podnosi się w orzecznictwie i doktrynie, przy stosowaniu art. 5 k.c. należy kierować się ostrożnością i umiarem. Jak podkreśla Sąd Najwyższy, „istotą prawa cywilnego jest strzeżenie praw podmiotowych, a zatem wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia tych praw wymagają z jednej strony ostrożności, a z drugiej bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku” (patrz: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1994 roku, II CRN 127/94, Lex nr 82293;

z dnia 9 grudnia 2009 roku, IV CSK 290/09, Lex nr 560607 i z dnia 25 sierpnia 2011 roku, II CSK 640/10, Lex nr 964496).

W innym wyroku Sąd Najwyższy zwrócił uwagę na całkowicie wyjątkowy charakter art. 5 k.c., który przełamuje zasadę, że wszystkie prawa podmiotowe korzystają z ochrony prawnej. „Jej odmowa musi być zatem uzasadniona faktem zachodzenia okoliczności rażących i nieakceptowanych ze względów aksjologicznych, ewentualnie teleologicznych”, (patrz: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 1997 roku, II CKN 118/97, OSP 1998, z. 1, poz. 3, z glosą A. Szpunara : z dnia 24 stycznia 2013 roku, II CSK 286/12, Lex nr 1293949).

W okoliczność rozpoznawanej sprawy pozwany w żaden sposób nie wykazał, że żądanie powódki jest w sposób rażący sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Za takie nie można uznać wypowiedzenia umowy kredytu przez bank, z uwagi na niewywiązanie się przez pozwanego

z jej warunków, gdyż podstawą wypowiedzenia były zapisy umowy - § 17 i 18, oraz zapis art. 75 ustawy - Prawo bankowe.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 ustawy - Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony

w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel,

a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Sformułowanie zawarte w art. 75 ustawy - Prawo bankowe - „warunki udzielenia kredytu” dotyczy wyraźnie warunków, po spełnieniu których bank decyduje się na udzielenie i w dalszej części na uruchomienie (wypłatę) kredytu, co w praktyce sprowadza się przede wszystkim do ustanowienia przez kredytobiorcę stosownego zabezpieczenia spłaty zobowiązania. Innymi słowy przez „warunki udzielenia kredytu” należy rozumieć warunki zawarcia umowy kredytowej, (patrz wyrok SA w Białymstoku z dnia 21 czerwca 2012 roku, I ACa 720/11, LEX nr 1324681).

Stosownie do treści art. 75 ust. 1 ustawy wypowiedzenie umowy przez bank może nastąpić z powodu każdego naruszenia przez klienta warunków umowy, nie musi to być naruszenie istotne bądź rażące. Ustawa wymaga jedynie zachowania terminu, co najmniej 30-dniowego, chyba że w umowie przewidziano dłuższy termin. Zainicjowanie programu naprawczego, który wyłącza wypowiedzenie umowy jest fakultatywne, bank nie jest do tego zobowiązany, gdyż jak wynika wprost z literalnego brzmienia tego przepisu zainicjowanie programu jest zależne od zgody banku.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia z dnia 20 lipca 1987 roku wydanego w sprawie o sygn. akt IV CR 195/87 (OSNC 1989/1/16) stwierdzono,

iż wykorzystanie, wynikających z umowy kredytowej lub przepisu prawa, uprawnień banku do jednostronnej modyfikacji stosunku kredytowego nawiązanego z osobą fizyczną i wypowiedzenie części lub całości udzielonego kredytu nie może być uznane za nadużycie prawa (art. 5 k.c.), jeżeli powzięte zostało po stwierdzeniu, że niespełnienie przez kredytobiorcę warunków ustalonych w umowie co do spłaty kredytu i oprocentowania jest następstwem utraty zdolności kredytowej przez dłużnika lub pogorszenia jego sytuacji materialnej w stopniu zagrażającym zdolności do spłaty długu przez tego dłużnika. Stanowisko to zostało podtrzymane także w wyrokach z dnia 13 lutego 2004 r. (sygn. akt IV CK 240/02, Prawo Bankowe 2004/11/25) i z dnia 13 lutego 2004 r. (sygn. akt IV CK 40/03, Lex nr

151636). Mimo iż orzeczenia zostały wydane na podstawie nieobowiązujących już przepisów, w pełni zachowują swoją aktualność także w obecnym stanie prawnym, zwłaszcza że art. 32 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. Prawo bankowe (Dz. U. Nr 4 poz. 21 z późn. zm.) przewidywał możliwość wypowiedzenia umowy kredytu jedynie przy istotnych naruszeniach, a obecny przepis art. 75 ust. 1 przewiduje już tę możliwość przy jakichkolwiek naruszeniach. Stanowisko takie uzasadnione jest ze względu

na rolę banków w obrocie gospodarczym, zważyć bowiem należy, że banki nie udzielają kredytów z własnych środków, lecz ze środków uzyskanych z innych źródeł, w tym od klientów, którzy złożyli środki na rachunkach bankowych i lokatach. Dlatego ze względu na bezpieczeństwo powierzonych środków, banki muszą dysponować uprawnieniami, które pozwalają na minimalizację ryzyka w przypadku problemów ze spłatą kredytu. W związku z tym ograniczenie korzystania z tego prawa ze względu na zasady współzycia społecznego powinno mieć charakter wyjątkowy.

Oczywiście nie można wykluczyć sytuacji, w których wypowiedzenie umowy kredytu będzie stanowiło naruszenie zasad współzycia społecznego. Stanie się tak w szczególności, jeśli naruszenie umowy będzie drobne i nie będzie zagrażało spłacie kredytu, a wypowiedzenie stałoby się formą szykany. Jednakże w niniejszej sprawie taka sytuacja nie wystąpiła.

Należy zwrócić uwagę, że pozwany nie informował banku o tym, że toczy się egzekucja wobec nieruchomości obciążonych hipoteką i zabezpieczających spłatę kredytu. Sprzedaż w drodze licytacji komorniczej pięciu działek wchodzących w skład nieruchomości obciążonej hipotekami jest bezsprzecznie okolicznością wskazującą na to, że zmniejszyła się wartość zabezpieczenia kredytu. Postępowanie pozwanego (dopuszczenie do egzekucji nieruchomości) może doprowadzić w konsekwencji do całkowitej utraty zabezpieczenia w przypadku, gdy w drodze licytacji egzekucyjnej dojdzie do sprzedaży pozostałych działek, w tym działki zabudowanej. Powódka jako wierzycielka hipoteczna będzie co prawda uczestniczyła w podziale sumy uzyskanej z egzekucji, jednak wobec niedysponowania przez nią tytułem wykonawczym, istnieje bardzo duże prawdopodobieństwo, iż kwoty uzyskana ze sprzedaży działek przekazane zostaną na rachunek depozytowy sądu (art. 1036 § 2 k.p.c.)

i pozostaną w nim przez okres 3 lat od daty doręczenia wezwania do odbioru, po czym nastąpi likwidacja niepodjętego depozytu w rozumieniu art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz.U. z 2006 r., nr 208, poz. 1537, ze zm.), co spowoduje, iż powódka poniesie niepowetowaną stratę (patrz: uchwała Sądu najwyższego z dnia 08 października 2015 roku, III CZP 55/15, OSNC 2016/10/110).

W świetle powyższego uznać należało, że strona powodowa udowodniła dochodzone roszczenie w zakresie kwoty objętej pozwem, dostarczając materiał dowodowy w postaci dokumentów prywatnych, których prawdziwość nie była negowana. W oparciu o nie ustalono, że pozwanego łączył z powódką stosunek dwustronnie zobowiązujący, wynikający z umowy kredytu. Pozwany nie zgłosił żadnych dowodów na wykazanie, że spłacił kredyt w całości lub na wykazanie, że nie jest on wymagalny. Z przedstawionych przez powódkę dokumentów wynika, że jej roszczenie co do żądanej kwoty znajdowało oparcie w faktach niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.) i było zasadne.

Zgodnie z art. 353 § 1 zd. 1 k.c. zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Z uwagi na to, że pozwany nie spełnił swojego świadczenia wobec powódki, Sąd orzekł, jak w pkt 1a wyroku, na podstawie art. 353 k.c., 354 k.c., art. 48 7 k.c. w zw. z art. 471 k.c., a także w zw. z uregulowaniami zawartymi w umowie pożyczki.

Sąd orzekł o odsetkach umownych, jak w pkt 1a wyroku, w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, nie wyższymi od odsetek maksymalnych za opóźnienie, na podstawie art. 481 i art. 482 k.c. w zw. z treścią umowy pożyczki, gdyż odsetki umowne nie mogą być wyższe od odsetek maksymalnych za opóźnienie, ze względu na brzmienie art. 481 k.c., obowiązujące od 01 stycznia 2016 roku.

O kosztach procesu należnych powódce orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., jak w pkt 1 b wyroku. Za stronę przegrywającą sprawę uznać należało pozwanego, gdyż Sąd uwzględnił powództwo w całości. Z tego też względu zasądzono od pozwanego na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów procesu łączną kwotę 17 358,14 zł, na którą składają się: kwota 2 919,00 zł - tytułem opłaty stosunkowej - art. 19 ust. 2 pkt. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2016 roku, poz. 623) , kwota 14 400,00 zł - tytułem kosztów zastępstwa prawnego - § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804), kwota 17,00 zł - tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i kwota 22,14 zł - tytułem kosztów notarialnego uwierzytelnienia pełnomocnictw.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem orzecznictwa sama sytuacja ekonomiczna strony przegrywającej, nawet tak niekorzystna, że strona bez uszczerbku dla utrzymania własnego i członków rodziny nie byłaby w stanie ponieść kosztów, nie stanowi podstawy zwolnienia od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi, chyba że na rzecz tej strony przemawiają dalsze szczególnie okoliczności, które same mogłyby być niewystarczające, lecz łącznie z trudną sytuacją ekonomiczną wyczerpują znamiona wypadku szczególnie uzasadnionego (patrz: postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2007 r., V CSK 292/06, niepubl . postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I CZ 110/07 niepubl ., postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2010 r., I CZ 88/09, postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r. I CZ 110/07). W niniejszej sprawie taka sytuacja w stosunku do pozwanego nie wystąpiła, zatem nie może mieć zastosowanie przepis art. 102 k.p.c.

O kosztach zastępstwa prawnego należnych pełnomocnikowi pozwanego ustanowionemu z urzędu Sąd orzekł, jak w pkt 2 wyroku, na podstawie § 4 i 8 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1801) w zw. z § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 roku, poz. 1714), przyznając mu kwotę 8 856,00 zł brutto.

Na koniec rozważań należy stwierdzić, że nie ma racji pozwany twierdząc, że nie można wydać wyroku w niniejszej sprawie, gdyż istnieje już tytuł wykonawczy umożliwiający powódce dochodzenie zaległości kredytowej, gdyż nakaz zapłaty z dnia 14 września 2016 roku wydany w sprawie o sygn. akt I Nc 100/16 nie dotyczy pozwanego.